

En tillvaro utan något mål, utan ett värdigt syfte, är mer än förlorad.

O. S. Marden

INNEHÅLL:

Barbro Rydholm-Melander:

Teosofi 1

Silver Belle från andevärlden? 5

Birgit Lange:

En stråle av hopp 6

Lawrence L. LeShan:

Vad är betydelsefullt med det paranormala? 7

Alf Ahlberg:

Vision och verklighet 8

Claude Thorlin:

Forskarteam hos Jürgenson .. 10

Klärvoajant iakttagelse av dödsprocessens förlopp 12

Henning Karström:

Vägen till hälsa II 15

SM:

Reinkarnationstanken 16

Helmer V. Nyberg:

Du själv är ditt hem
— ditt enda hem i rymderna
med fönster mot bakgårdar
eller gränslöshet.
Tänd levande ljus
— låt milda händer spela för dig
ur främmande världar!
Ditt hem är du själv
— stig in i dig själv
och lyssna till sången!

(Ur Samtal med osynlig, 1967)

TEOSOFI

Att söka kunskap — och tillämpa den i livet

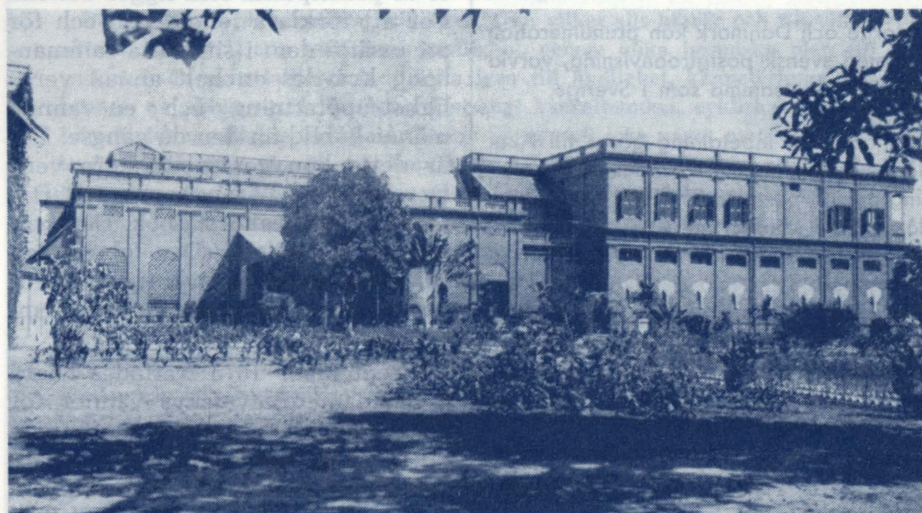
Av Barbro Rydholm-Melander

Varför föds vi, och varför måste vi dö? Finns det en Gud som skapat allt? Måste vi alltid tvivla eller måste vi nöja oss med att tro? Eller kan vi veta? Det är inte så välbekant, att det finns en annan källa till kunskap än den vi kallar den naturvetenskapliga. Men en sådan har funnits i alla tider. Ursprungligen ägdes denna kunskap av invigda i mysteriesällskap och gavs vidare till dem som gjort sig förtjänta därav. Denna kunskap har kallats teosofi, gudomlig visdom. Ordet teosofi finner man redan hos Ammonius Sakkas, en filosof i Alexandria på tvåhundratalet e. Kr. och nyplatonismens grundläggare, som i sin eklektiska teosofiska skola hade bl. a. Plotinus till lärjunge.

Andra tänkare som omfattat teosofiska tankar är Platon, Paracelsus och Giordano Bruno. Den som i en uppslagsbok slår upp den sistnämndes namn skall finna, att denne ha-

de en insikt i större sammanhang än sina samtida och fick lida martyrdöden för det. Han talade om vår jord som blott en atom i världsalltet, om Gud som identisk med sitt världsallt och om människans ständiga längtan till återförening med det gudomliga ursprunget. Detta är teosofiska tankar.

Teosofin inrymmer mycket av de stora världsreligionernas innersta tankar och förenar österns visdom med västerns logiska och vetenskapliga tänkande och sammanväver dessa tvenne trådar till en levande filosofi, som skänker andlig upplysning och intellektuell tillfredsställelse. Den fullständigaste presentationen av teosofi i modern tid har gjorts av den ryska adelsdamen Helena Petrovna Blavatsky i hennes verk Den Hemliga Lära, som kom ut 1888. Den finns på svenska och kommer inom kort ut i ny upplaga i Danmark och utges fortfarande i

Teosofiska Samfundets huvudkvarter i Adyar, Indien. Huvudbyggnaden.

nya upplagor i olika delar av världen.

Den moderna teosofin, framställd i Den Hemliga Läran, bygger alltså på urgammal visdom. Vi som lever i en tid då nya upptäckter görs snart sagt varje dag kan knappast föreställa oss den tankeatmosfär, som härskade i mitten av förra århundradet. Kyrkans läror och det som i Bibeln uttalades om jorden och människan tolkades bokstavligen. Bibeln och Den Svenska Almanackan var den tidens uppslagsböcker och i dem förkunnades, att jorden skapades för så där 6000 år sedan. Och på Irland fastslog en ärkebiskop, att skapelsen började söndagen den 23 oktober år 4004 f. Kr.!

Men samtidigt utvecklades bl. a. geologin och den fann, att de sju skapelsedagarna naturligtvis inte hade någon relevans i verkligheten. Charles Darwin får stå som representant för det nya naturvetenskapliga tänkandet som vände upp och ner på alla tidigare begrepp. Detta — att varje människa inte längre uppfattades som en av Gud skapad varelse — ledde till att religionen övergavs och materialismen breddade ut sig. Eigent-

SÖKAREN

Nr 7 — 1970 — Argång 7

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 13
Red o ansv utg: Sven Magnusson
Postgirokonto: 70 60 47-8
Tel: 08/69 60 27

PRENUMERATIONSPRISER

Helår (10 nr) 27:50
Halvår 14:50

I Norge och Danmark kan prenumeration ske med svensk postgiroanvisning, varvid priset blir detsamma som i Sverige.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfack 10128, Helsingfors 10, postgiro 53 33-2. Helår kostar då mk 22,—; halvår mk 12,—.

Annonspriser (moms tillkommer):

Helsida 185:—, halvsida 110:—, kvartssida 65:—, småannonser 4:— per cm men minst 8:—.

Copyright resp. förf.

Tryckt hos
LJUSDALS TRYCK AB
Ljusdal 1970

ligen är vi ännu mycket påverkade av Darwins upptäckter. Men ändå kan man säga att vetenskapen nu börjar närma sig den spekulativa filosofin samtidigt som religionen söker anpassa sig till naturvetenskapen.

Som motvikt till den under mitten av adertonhundratalet rådande materialismen framträdde i Amerika den spiritistiska rörelsen, och spiritistiska fenomen (vi skulle kanske idag säga parapsykologiska eller ESP-fenomen) tilldrog sig många människors uppmärksamhet och intresse. De kunde emellertid inte förklaras av vare sig vetenskap eller religion. 1875 var intresset för spiritistiska fenomen på höjdpunkten. Tidningarna fyllde sina spalter med sensationella redogörelser för vad som hände i seansrummen. Samtidigt som materialismen tilltog, fanns det alltså ett intresse för fenomen som inte kunde förklaras med några kända teorier.

Då uppträder en färgstark personlighet och ingriper i sammanhanget. Det är H. P. Blavatsky. Hon — själv begåvad med medfödd medialitet — inser klart att spiritismen måste kompletteras med ett filosofiskt system som kunde förklara fenomenen på ett rationellt och fattbart sätt.

Hon hade bakom sig många och långa resor över stora delar av världen, något ganska ovanligt för en dam på denna viktorianska tid, och hon hade studerat det vi idag skulle kalla folklore och etnografi, hon hade bott långa tider i orienten och lärt känna dess gamla filosofier och uråldriga mystiska läror.

Madame Blavatsky förklarade — och detta är viktigt — att de spiritistiska fenomenen i och för sig är mindre betydelsefulla; det viktigaste är principerna som ligger bakom. För att förklara fenomenen och för att insätta dem i sitt rätta sammanhang krävdes en helt annan verklighetsuppfattning och en annan människobild än den då gängse. Det är detta hon ger i sitt stora verk Den Hemliga Läran, som emellertid inte var hennes första bok. Den hette Isis Unveiled (Den obeslöjade Isis) och omfattar över tusen sidor och berättar om gångna tiders hemliga kunskap.

I september 1875 träffades några av madame Blavatskys vänner för att tillsammans med henne grunda ett sällskap, vars uppgift skulle vara "att samla och sprida kunskap om de lagar som styr universum"! Och eftersom de fann ordet teosofi, gudomlig visdom, mest passande för

det de önskade arbeta för, antog de namnet Teosofiska Samfundet. Till detta samfund anslöt sig människor som ville förstå och lära mer. De sökte inte någon viss tro eller någon ny religion. Detta är viktigt att hålla i minnet.

Från första början fastslog man att till detta samfund kunde ansluta sig alla människor som var intresserade av nedanstående tre punkter, och deras ras, kön, hudfärg, land eller trosföreställning spelade därvid ingen som helst roll. De tre punkterna som än idag omfattas av samfundet säger, att samfundets uppgift är

1. att bilda en kärna av mänsklighetens allmänna broderskap utan avseende till ras, trosbekännelse, kön, samhällsställning eller färg,
2. att uppmuntra jämförande studier i religion, filosofi och vetenskap,
3. att studera oförklarade naturlagar och människans latent kraft.

Alltsedan dess har Teosofiska Samfundet vunnit anhängare över hela världen, och idag arbetar det i mer än sextio länder och har c:a 35.000 medlemmar.

Madame Blavatskys litterära produktion är oerhörd. För närvarande ger man i USA ut hennes samlade skrifter, flera volymer om sammanlagt bortåt fem tusen sidor. Hon var också aktiv journalist. Hennes böcker är naturligtvis centrala inom samfundet, men de är inte normgivande. Friheten är stor. Madame Blavatsky sammanförde kunskap ur många olika källor, antika och moderna, och ur dem framträder grunddragen till en djup och omfattande helhetssyn. När Den Hemliga Läran kom ut år 1888 rönt den mycket stor uppmärksamhet. Dess första del utgöres av en framställning av universums ursprung och utveckling — världsdaningen — och den andra delen omfattar människans ursprung och utveckling. Detta arbete drar upp riktlinjerna till en världsuppfattning som visar att utvecklingsläran är tillämplig inte bara på den fysiska materien — som hos Darwin — utan också gäller allt psykiskt och andligt liv. Med dessa grundtankar följer en förnuftig och intelligent förklaring av människan och universum och en andlig grund för livet. Följande år, 1889, gav hon ut en mindre bok, Nyckel till Teosofien, som är uppställd med frågor och svar och utgör en god introduktion i teosofins grundtankar.

Teosofin är inte en ny religion och

det Teosofiska Samfundet blev ej heller någon ny sekt. Samfundets medlemmar utgöres av människor som tillhör olika religioner — eller ingen religion alls — de är kristna, hinduer, buddhister, hebreer, muhammedaner, jainer, sikher etc. etc. De samlas för att söka sanning och vinna förståelse, och i en anda av broderskap inser de, att delar av sanningen kan man finna i alla religioner och filosofier. Ingen är ensam i besittning av hela sanningen!

Följande generationer av teosofier har naturligtvis hämtat mycket ur den kunskap och visdom som madame Blavatsky uppenbarade i sina skrifter. Men man har stått öppen för alla kunskapsvägar, och varje generation har betonat vissa aspekter och utvecklat dem. För att bara nämna ett par exempel: De tre första årtiondena av 1900-talet karakteriserades av dels intresse för klärvoajant forskning och dess resultat och dels teosofins tillämpning på samhällsproblemen. De två främsta namnen är här C. W. Leadbeater och Annie Besant. Under 1950- och 1960-talet har den teosofiska verksamheten främst präglats av två företeelser. Den ena har varit ett starkt intresse för jämförelser mellan den vetenskapliga världsbilden, som ju befinner sig i snabb utveckling, och den uråldriga visdomens grundläggande idéer (detta har bl. a. lett till att fem à sex teosofiska forskningscentra tillkommit i olika världsdelar). Den andra företeelsen under de senaste två årtiondena har varit en stark orientering mot förståelse och erfarenhet av hurudan människans sinne är och hur det arbetar, i hur hög grad det är indoktrinerat och fungerar därefter, samt vilka vägar som finns mot ett högre jag inom människan. Främsta exponenten för denna linje är samfundets nuvarande president N. Sri Ram. Som en röd tråd genom hela Teosofiska Samfundets historia går insikten att den teosofiska kunskapen är något som har den största betydelse för vars och ens eget liv. Ty teosofi är en praktisk och levande filosofi och inte något abstrakt och torrt. Den kan tillämpas just där vi står i vår vardagliga situation. Teosofien hjälper oss att finna mening i livet, och den hjälper oss att lösa våra problem.

På ett sätt skulle man kunna säga, att samfundets historia är dess presidenters — i så måtto att varje president, såsom delvis antytts, givit sin syn på teosofin och betonat en viss

N. Sri Ram

H. P. Blavatsky

sida. Det råder — som ovan sagts — stor frihet inom samfundet — enda villkoret för medlemskap är att man godtagger att alla människor är bröder. Denna frihet att uppfatta var och en sin egen teosofi bidrar till att olika medarbetare ger uttryck för sitt sätt att se och det berikar livet inom samfundet. Det finns dessutom möjlighet att syssla med praktiska uppgifter i filantropisk anda. Man skulle kunna säga att det finns en objektiv, beskrivande, teosofi och en subjektiv; den förra är kunskapsmeddelande, insamlar fakta kring den esoteriska världsbilden, den senare rör den enskilda människans inre liv och förmåga att leva i harmoni med sin omgivning. Den subjektiva sidan — självförverkligande — är kanske mest framträdande just nu.

Samfundets tidigare yttre historia är spännande — Madame Blavatsky hade i Henry Steel Olcott, en amerikansk jurist och överste, funnit en god medarbetare. De kom att förlägga samfundets huvudkvarter till Adyar, en plats strax utanför den sydindiska staden Madras. Där finns det fortfarande och där bor presidenten N. Sri Ram, f. d. tidningsman i Indien. Han har författat flera teosofiska böcker, bland dem En teosof ser på världen, och är huvudredaktör för den internationella tidskriften The Theosophist, som utkommit alltsedan 1879 oavbrutet en gång i månaden. Men dessutom har många länder egna tidskrifter. I Skandinavien ger Norge, Danmark och Sverige ut en gemensam sådan, Teosofi i Norden. I Adyar finns bl. a. ett omordentligt bibliotek med c:a

I korthet kunna teosofiens huvudtankar sägas vara:

Det andliga är det centrala i tillvaron, från vilket allt härrör och till vilket allt återvänder. Detta utflöde ur andlighet, genom olika kosmiska plan till vad vi kalla materialitet och tillbaka igen till andlighet, kännetecknar alla former av tillvaro och försiggår i strängt kausalbundna, cykliska rörelser. Liksom för modern vetenskap existerar för teosofi icke något motsatsförhållande mellan ande (kraft) och materie. Bland det oändliga antalet medvetenhetscentra, som i olika grader av medvetenhet evolvera i kosmos, har människan på vårt klot nått det stadium, då hon kan utveckla ett relativt förnuft. Därav följer för hennes del en relativt fri vilja, som medför etiskt ansvar. För människan gäller framför allt att uttrycka den andliga viljan inom henne, vilket sker genom att hennes medvetande genom tillämpade erfarenheter mer och mer vidgas i universell riktning. Etiken i teosofi vilar således på kunskapen om alltings universella enhet och ett därav följande universellt broderskap icke blott människor utan alla varelser emellan.

Enligt teosofi står hög andlig kunskap att ernå, men denna vinnes icke på intellektuell väg enbart eller genom strävan efter ockulta krafter under s. k. psykiska övningar utan genom att man medvetet söker gestalta sitt liv i enlighet med universella etiska principer.

(Ur Nordisk Familjebok)

TEOSOFIN OCH TEOSOFISKA SAMFUNDET

Teosofiska Samfundet består av personer som må tillhöra vilken som helst religion i världen eller ingen alls, men som är förenade genom sin sympati för Samfundets ändamål, genom sin önskan att avlägsna religiös antagonism och samla människor av god vilja, oberoende av religiösa åsikter, och genom sin åstundan att studera andliga sanningar och dela resultatet av dessa studier med andra. Det sammanhållande bandet mellan Samfundets medlemmar är inte att de bekänner någon gemensam tro, utan i stället är det ett samfällt sökande och en gemensam strävan efter sanningen som utgör gemenskapen. De håller före att Sanningen bör sökas genom studium, genom eftertanke, genom att leva ett rent liv och genom hängivenhet för höga ideal. De anser att en människas tro skall vara resultatet av hennes studier och intuitiva sökande, inte någon given utgångspunkt. Samfundets medlemmar ser varje religion som ett uttryck för den Gudomliga Visdomen. Frid är deras lösenord och Sanning är deras mål.

Teosofi är sammanfattningen av de sanningar som utgör grundvalen för alla religioner och som ingen kan göra anspråk på att ha ensamrätten till. Den erbjuder en filosofi som hjälper oss förstå livet och som visar på den rättvisa och den kärlek som leder utvecklingen. Den ger döden dess rätta plats som en återkommande händelse i ett oändligt liv och som en port till en rikare och mer strålande tillvaro. Den återskänker världen vetenskapen om anden och lär människan att anden är hennes verkliga jag och själen och kroppen hennes tjänare. Den skänker ljus åt religionens skrifter genom att uppenbara deras dolda mening och rättfärdigar dem därigenom inför förståndet, liksom de i sin ursprungliga renhet evigt kan försvaras inför intuitionen.

Medlemmar av Teosofiska Samfundet studerar dessa sanningar, och teosofier försöker att leva efter dem. Var och en som är villig att studera, att vara tolerant, att sätta sitt mål högt och tråget arbeta för det, är välkommen såsom medlem. Det ankommer sedan på var och en medlem att söka bli en sann teosof.

100.000 böcker samt 17.000 palmbladsmanuskript, allt tillgängligt för forskare från hela världen.

Namnet Annie Besant har nämnts ovan. Hon var en av samfundets mest framstående presidenter. Dr. Besant, född engelska, kom att spela en viktig roll vid Indiens frigörelsekamp. Hon var vän med Gandhi och gjorde en stor insats för Indien. Hon var inte bara en gudabenådad talare, som drog medlemmar till samfundet utan också en flitig författare, som populariserade de teosofiska tankarna. Förutom smärre skrifter finns på svenska av henne bl. a. Esoterisk Kristendom och Den uråldriga Visdomen.

Vilka är grundidéerna inom teosofin? Att svara kortfattat härpå är ett konststycke! I inledningen till Den Hemliga Läran finns emellertid tre grundläggande satser. Den första säger, att det finnes en allestädes närvarande, evig, obegränsad och oföränderlig UGRUND, ett absolut VARA, det ABSOLUTA eller DEN ENDA VERKLIGHETEN, som ligger bortom all tanke och spekulation. Allt relativt varande har sin rot i detta absoluta, och dess tvenne aspekter utgöres av ande och materia. Den andra satsen säger, att

världsalltet periodiskt utgör tummelplatsen för otaliga världssystem, som uppstår och försvinner. "Världarnas uppstående och försvinnande liknar tidvattnets regelbundna stigande och fallande." Detta kallas även periodicitetens lag, som kännetecknar allt liv. Den tredje satsen säger, att alla själar i grunden är identiska med den universella Översjälen. Detta kan man i religiösa termer uttrycka med orden att alla människor har samma Fader, är barn till samma Fader.

Teosofin har både en metafysik, en kosmologi, en psykologi och en etik. Teosofiska författaress och forskares arbete har resulterat i vissa för dem alla gemensamma huvudlinjer, med andra ord en livsåskådning, som det emellertid står den enskilde medlemmen fritt att förkasta eller godtaga. Ett centralt begrepp är utvecklingstanken. Enligt teosofisk uppfattning är vårt jordeliv en liten etapp i en lång utveckling, som kännetecknas av en ständig förändring av medvetandet. Därför accepterar många teosofier reinkarnationsläran som den mest tilltalande förklaringen på livet. Dörren är en förändring av medvetenhetstillståndet, närmast påminnande om växlingen mellan

sömn och vaka. Teosofin räknar dessutom med att det finns andra sådana kraftfält av finare och rörligare art. Dessa "världar" tar emot människan, när hon genom "döden" förlorat sin materiella kropp. Vår mänsklighet är en enhet, en familj, och alla svårigheter vi möter, individuellt, nationellt och internationellt, är Livets läromästare, som utvecklar våra inre möjligheter. Varje människa är till sitt innersta väsen gudomlig och livet syftar till att uppenbara detta rena väsen. Hur kan hon hjälpa världen? Jo, genom att söka förstå sig själv och fördjupa sin förståelse för medmänniskorna och genom att så långt möjligt handla för andras bästa. Varje enkel vardagshandling, den minsta uppgift, är en möjlighet att bidra till det helas bästa. Stillhet, meditation och eftertanke hjälper oss att leva mer medvetet och därmed mer effektivt.

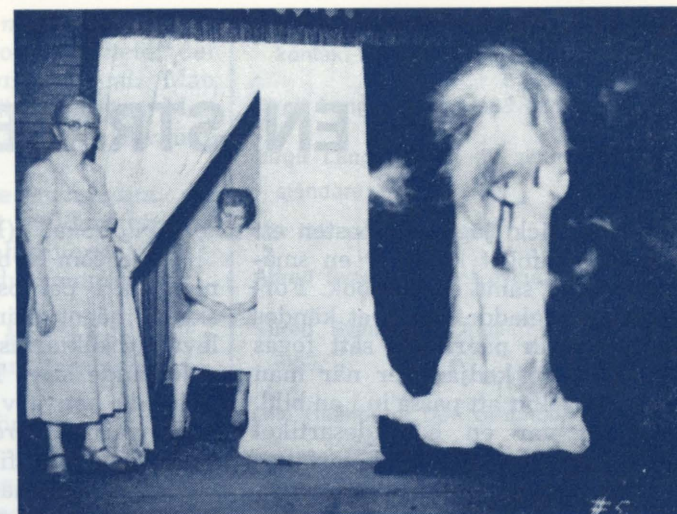
"Teosofin innebär slutligen konsten att leva ett vackert och lyckligt liv, ett liv i enlighet med naturens lagar, vilket människan uppnår, då hon lever i harmoni med den universella ordning som omfattar allt och som är källan till de livskraften som här nere skapar villkoren för sin manifestation. När människan befinner sig i detta tillstånd av harmoni och jämvikt, då är hon tillfreds både med sig själv och med sina medmänniskor och då kan hon bli en kanal för dessa krafter, en medelpunkt varifrån frid och lycka utstrålar.

Teosofin är en vittomfattande visdom som, därför att den är gudomlig, famnar allt. Det är visdomen sådan den återspeglas i människan på hennes nuvarande utvecklingsstadium. Den är en ständigt växande visdom därför att människan är stadd i ständig utveckling, en visdom som bär livet inom sig och liv är detsamma som utveckling, ordning och skapande.

Det är det enda livet, som har bringat allt till existens. Och det är genom detta Enda liv i oss, som vi är i stånd att skapa, att upptäcka och att nå fullkomning." (N.Sri Ram)

Anm. Sedan 1966 har i Sökaren införts presentationer av olika religiösa grupper. Dessa har i allmänhet gjorts »inifrån» av personer som anslutit sig till respektive åskådningar. Fru Barbro Rydholm-Melander i Malmö, som skrivit om teosofin, är redaktör för den svenska avdelningen av tidskriften Teosofi i Norden och har länge sysslat med teosofi. — Artikeln har godkänts av den svenska sektionens av Teosofiska Samfundet Adyar generalsekreterare Curt Berg.

Adressen till Teosofiska Samfundet Adyar i Sverige är Östermalmsgatan 12, 114 26 Stockholm.

SILVER BELLE FRÅN ANDEVÄRLDEN?

De fyra fotografierna här ovan uppges visa hur en materialiserad gestalt bygger upp sig. Medium är Ethel Post-Parrish, som sitter i kabinettet, och fantomet är hennes andeledare, indiankvinnan Silver Belle. Fotona, som togs för många år sedan med infrarött ljus av yrkesfotografen Jack Edward, har nyligen varit publicerade i den spiritualistiska tidningen Psychic News i samband med ett meningsutbyte mellan tidningens redaktion och en läkare och före detta medarbetare i tidningen, som tvivlar på att materialisationer förekommer. Dr Evans, som är tvivlarens namn, tycker att bilderna ser ut som fuskverk. Han påpekar att professionella magiker kan åstadkomma mycket effektfulla underverk med hjälp av tricks.

Nu uppges det emellertid att det fanns 81 vittnen till denna seans och

att kabinett, väggar, draperier och plattform undersöktes av en kommitté före seansen. Det gick 50—60 sekunder mellan varje exponering. Kommittén följde fotografen in i mörkrummet och såg hur bilderna framkallades.

Något som gör en misstänksam är emellertid det faktum att damen som står och håller draperiet åt sidan inte ser på den materialiserade gestalten utan på varje bild ser mot kameran. Man tycker att denna dam inte skulle kunna vara så blaserad att hon hela tiden ser på fotografen i stället för på Silver Belle från andevärlden. (Samma sak lade man f. ö. märke till på de fotografier av älvor som Sir Arthur Conan Doyle publicerade på sin tid och som reproducerades i Sökaren nr 3, 1966. Flickan Frances tittar i kameran och inte på de dansande älverna.) Men det är

ju 50—60 sekunder mellan exponeringarna i Edwards serie på sju bilder. Så uppges det åtminstone, och damen kan ju ha tittat på fantomet mellan tagningarna.

Psychic News' säkerligen hederlige redaktör Maurice Barbanell deltog själv 1937 i en seans med mediet Ethel Post-Parrish. Han berättar att han såg och kände en materialisation av hennes ledare Silver Belle samtidigt som mediet självt satt i kabinettet. Före seansen hade Barbanell undersökt rummet och kabinettet. Rummet var under seansen upplyst av rött ljus. Flera gestalter materialiserade sig. Silver Belle gick fram till Barbanell, som satt längst bort i rummet, tog hans arm och ledde honom fram till kabinettet och visade honom att mediet alltså satt där. Barbanell befann sig mellan mediet och den materialiserade gestalten och rörde vid båda.

EN STRÅLE AV HOPP

I våras fick jag med posten ett brev med bifogat klipp ur en smålandstidning samt en diktbok. Försändelserna gladdde mig. Det kändes som när länk på riktigt sätt fogas till länk i en kedja eller när man får en puzzelbit att passa in i en bild.

Klippet var en halvsidesartikel med porträtt av en svensk författare. Det presenterade avsändaren. Boken, utgiven 1967 hos Norstedts, heter *Samtal med osynlig*. Så snart jag läst brev, tidningsklipp och bok — vilket jag gjorde genast — visste jag att vi sökare fått en ny vän.

Helmer V. Nyberg, lärare och bibliotekarie vid Södergårdsskolan i Huskvarna, började omkring år 1940 en lovande diktarbana. Bland annat var det han som skrev kantaten till den svenska folkskolans 100-årsjubileum 1942. Både Bonnierstipendiet och Mascoll-Silfverstolpes stipendium tilldelades honom. Sedan gifte han sig, fick en son, togs i anspråk av sin lärargärning. Han tycks ha förts in i ett ljust, välordnat och arbetsfyllt liv; kanske fanns där ingen plats för diktaren i den tillvaron. Det kom inga böcker utom de två han redan publicerat. Inga flera böcker förrän efter en katastrof...

För den som sätter kärlek och trohet främst.

Orden är Nybergs egna. För en människa med de värderingarna, säger han, "kan livet bli något av ett paradiset, och det blev det också för min maka och mig i vårt hem". Yttrandet är citerat från intervjun med den journalist (W. Hallerstig) som skrivit den förut nämnda stora artikeln.

"När hon dog för tre år sedan", fortsätter Helmer Nyberg, "blev det en sorg till förtvivlans brant. Jag tyckte livet var slut och ville själv dö. Nödgades ta tjänstledighet därför att jag helt enkelt inte kunde arbeta."

Men samtidigt, berättar han vidare, var det inom honom något som sökte klarhet i mörkret. "Jag greps", säger han, "av ett oerhört medlidande med hela mänskligheten, med alla vilsna och övergivna, som liksom jag själv inte kunde förstå det hårda öde som drabbat dem. Men jag blev också övertygad om att det ändå måste finnas vägar till tröst för den

som vill söka." (Kursiverat här.)

Vägen som Nyberg fann ledde honom in i parapsykologien. Och så skedde något oväntat; han fick uppleva ny diktarinpiration, av överväldigande slag. Tidigare, 1938 och 1942, då han gav ut de båda diktsamlingarna *Jordrök* och *Under nyet*, hade han filat på varje versrad. Nu strömmade dikterna fram, liksom fullfärdiga. Han ändrade knappt ett ord. Oftast skedde skrivandet när han trött och gråtfärdig kom hem till den gapande tomheten efter dagens arbete. Han skrev och skrev i ett slags trans, med oerhörd hastighet, visste inte vad han skrivit förrän han satte sig till maskinen för att renskriva sina manus. På tio månader skrevs *ättahundra dikter* — medan han fullgjorde sitt dubbla arbete som lärare och skolbibliotekarie. Nyberg säger att det inte förelåg något slags författaransträngning från hans sida, det var som om han skrivit efter diktamen. Ingen vet, menar han, vad inspiration egentligen är. Han pekar på en rad författare som upplevt liknande inspirationsflöden.

Så råkade en dag ett exemplar av *Jordskred?* att finna vägen till honom. Där hittade han bland annat kapitlet om Geraldine Cummins märkvärdiga författarskap — det kapitel som heter *Vad är inspiration?* Och så skrev han till mig det brev, som nu i sin tur ger upphov till denna artikel i Sökaren.

"Det var min sorg, min saknad som gjorde min själ vakent." Det är alltså Helmer Nyberg som talar.

Skall man här våga ställa en mycket djärv fråga: Kallade just hans sorg, hans saknad på medlidande "från en annan värld"? Och var det detta medlidande som strömmade in i honom, så att han liksom själv upplevde det som sitt eget?

En berättelse ur Geraldine Cummins självbiografi kommer mig i tankarna. Saken tilldrog sig kort efter första världskrigets slut. Sex bröder till henne hade kämpat i kriget, två hade stupat, bland dem den yngste, Fenton, som hon hållit av särskilt mycket. Då händelsen inträffade befann sig Geraldine med en väninna på ett litet lantligt hotell i sydvästra Irland. Hon befann sig på grund av en personlig kris i

stor oro och berättar så här:

"När jag en morgon vaknade i daggröningen, fylld av denna oro, kändes det så outhärdligt, att jag längtade att få förjaga min ängslan genom att språka med min vän. Men då jag tittade bort åt hennes håll, märkte jag att hon sov gott. Sömnen är en välsignad sak, och jag undertryckte min längtan att väcka henne. Jag satte mig upp i sängen och sträckte ut handen efter en bok. I det ögonblicket öppnades dörren ljudlöst.

I dörröppningen visade sig en av dessa underbara människor som världen är för ond för att kunna behålla. Jag såg min yngste bror Fenton, som sex månader tidigare stupat i strid i Frankrike.

Han hade inte den sista tiden varit i mina tankar, och verkan av att han nu uppenbarade sig i sin khakiuniform, precis sådan jag sist sett honom, var häpnadsväckande. Då han långsamt kom fram genom rummet, lyftes jag upp i något slags extatisk tillstånd. Jag kände en upphöjd lycka sådan som jag aldrig förr eller senare erfarit. I detta ögonblick fick jag en visshet att han befann sig bland de alltid-levande och att jag själv dittills existerat bara bland de döda eller de halvdöda. Han stannade nära mig, sade att jag inte skulle vara rädd och förklarade hur mitt problem skulle lösas med heder. Men problemet hade blivit intet, den erfarenhet av extas i vilken jag blivit försatt — kanske till hans tillstånd av medvetenhet — var allt. Ack, denna ljusupplevelse varade blott några sekunder. Sedan de lugnande orden uttalats, vände han och lämnade mig där i vad som tycktes mörker, fast det nu var klar gryning..."

Var alltså bara en hallucination? frågade sig Geraldine. Var det någon besynnerlig skapelse av mitt undermedvetna?

Men upplevelsen hade varit för stark. Hon kunde inte föreställa sig att det hela bara var inbillning. "Det är min tro", skriver hon, "att denna milda, ömma ande för ett ögonblick lyfte mig upp till en större verklighet."

Och från att förut ha varit en "skeptisk experimentalpsykolog", som hon kallar det, blev Geraldine

Helmer V. Nyberg

en troende efter denna händelse, då det tyckts som om en synlig avliden talat till henne. Efterhand kom hon att ägna en mycket stor del av sin kraft åt att genom sina mediala gåvor trösta människor, som drabbats av en sorg liknande Nybergs.

Samtal med osynlig. Så lyder titeln på den diktbok Helmer Nyberg skickade till Birgit Lange. Att döma av orden tycks de läkande och hemlighetsfulla samtal han fört ha tilldragit sig utan att han sett någon. Men omisskännligt tycks det framgå av somliga dikter att också han känt sig stå i levande kontakt med en öm och mild ande, som lyckliggjort honom medan hon ännu stod vid hans sida i sin jordiska kropp. Somliga av dikterna talar ett tröstespråk från någon som känner djup

Du måste stiga ner
där skuggan faller
för att bli ägare
till bergkristaller.

Långt från den trakt
vars gränser kallas veta
du måste blödnande
i mörkret leta

förtvivlad, skakad
i ditt väsens grunder
— tills valven plötsligt öppnas
av ett under

och du står skälvande
där ljuset faller,
med dina händer fulla
av kristaller...

Varför är alla mörckklädda?

Av jord är du kommen, heter det i kyrkans begravningsritual. Man talar här till den döda kroppen. Men Nyberg tycks tala till en levande själ:

Din dräkt, vitare än måsdun,
och rosorna mot bäddens silke
— men varför alla mörckklädda?
— Av ljus var du kommen
— inte jord —
— ljus skall du åter varda
— hur kan annars tårar spegla
skyn

i det yttersta mörkret?

"Det som berörde mig mest smärtsamt", säger Helmer Nyberg, "var att vetenskapen hyser så ringa intresse för människosjälens djupaste problem. Varför är forskningen så kallsinnig för en sak, som kanske skulle kunna ge en stråle av hopp åt hundratusentals sörjande, förtvivlade människor?" Så frågar denne sorgsne man.

Jag skulle gärna vilja få återkomma till frågan.

Friedrich Jürgenson: Radio- och mikrofonkontakt med de döda. 13:50.

Birgit Lange: Jordskred? 12:50.

Birgit Lange: Gåva till vänner och motståndare. 6:50.

Vår tids mirakler. 16:50.

Alfred Svanqvist: Det eviga nuet. 8:75.

Alfred Svanqvist: Orimligt — men sant! 6:50.

Olle Holmberg: Den osannolika verkligheten. 32:50; inb. 39:50.

Olle Jönsson: Bakom ridån till det okända. 5:75.

Astrid Gilmark: Jag ser. 14:75.

Nils Kalén: Vettig föda. 5:—.

Sökarens postorderbokhandel

Box 3063, 103 61 Stockholm 3.

Moms o. porto tillkommer på priserna.

VAD ÄR BETYDELSEFULLT MED DET PARANORMALA?

Av Lawrence L. LeShan. Ph. D.

Parapsykologi är mycket mer än det vid första anblicken synes vara. I sin djupaste mening är det studiet av människans grundnatur. Låt oss för att visa detta och dess betydelse för oss i dag börja med att undersöka vår nuvarande kulturs uppfattning av vad människan "är". Vi kan beskriva vår människosyn som "rationell", "förnuftig". Människan är gjord av kött, ben och nerver. Hon är jordisk substans, fastän i en ovanligt komplex form, och det är allt hon är. Varje individ uppfattas som skild från alla andra. Vi ses som avskilda från världen och från andra människor genom vår kropps gränser. Detta har en stark inverkan på vårt sätt att behandla varandra.

Det är dessutom vår nutida uppfattning att vi för att förstå människan endast behöver våra nuvarande vanliga begrepp, samma grundläggande fysiska begrepp som vi använder för att förstå bilar och datamaskiner. Vetenskapen i allmänhet accepterar den uppfattningen. Vi erkänner alla att det ännu finns fler detaljer att förstå, men vi tror att vi redan känner huvudlinjerna, har de viktigaste begreppsverktyg som vi

behöver.

Det finns emellertid fakta som inte passar till våra fina idéer om människan som skild från andra och som bara vanlig materia liksom sten och flygplan. Parapsykologi är det vetenskapliga studiet av de fakta som vi inte kan förlika med alla våra förutfattade meningar — det som Charles Fort brukade kalla "förömda fakta", de fakta som inte passas.

Om vi har lärt oss något av vetenskapen, så är det att det är det icke-typiska fallet, den ovanliga händelsen, det enda faktum som inte passar till de övriga, som — om vi betraktar det allvarligt — lär oss något om alla de andra. Det är det (enda) ämnet i madame Curies verkstad som lyser i mörkret, som ger oss kunskaper om grundstrukturen hos alla de andra som inte lyser.

När läran om det omedvetna lades fram av Freud och accepterades av vår kultur ledde det till betydande förändringar i vårt beteende gentemot andra och oss själva. När människan förstod litet mer av sin

(Forts. på sid. 11)

VISION OCH VERKLIGHET

Av fil. dr. Alf Ahlberg

Vad skall vi tänka om de mystiska visioner av "övernaturliga" ting, som omtalas i alla kulturer och religioner, hos naturfolken lika väl som i högkulturerna, i vår egen tid ("mystikern i Vällingby" är långt ifrån någon unik företeelse) lika väl som i gamla tider? Vad skall vi tänka t. ex. om de visioner, som omtalas i Gamla testamentet (Jes. 6; Hes. 1 m.fl.)? Eller om heliga Birgittas "uppenbarelser"? Eller om de döende katoliker, som "sett" den heliga Theresa av Jesusbarnet (d. 1897) komma med en rosenbukett i handen för att hjälpa dem över gränsen? Eller den mäktiga visionen av Gud i elfte sången av hinduernas heligaste text, Bhagavad-Gita? Eller...? Ja, man kunde fortsätta uppräknningen hur långt som helst.

Alla olikheter till trots finns det mellan dessa visioner vissa genomgående likheter. Man upplever något obeskrivbart, utsägligt, och mystikerna i alla tider har brottats med språket för att åtminstone i bilder ge en aning om det upplevda. De talar om ljus, men inte vanligt fysikaliskt ljus. "Mystikern i Vällingby", fru Ruth Dahlén, talar om universums innersta mysterium såsom "kärlek" och fortsätter: "Jag såg också denna kärlek som strömmar av ljuspartiklar..." Ljusfenomen talar också dr. R. M. Bucke om i sin märkliga vision, omtalad i nr. 4, 1970, av denna tidskrift. Man känner sig vidare försatt till en annan dimension i tillvaron, som ligger bortom tid och rum. Man upplever enheten med allt som är, vare sig man använder ordet "Gud" för denna enhet eller något annat uttryck. "Med ens såg han, att allting verkligen var Gud", heter det om en lärjunge till Ramakrishna, en indisk mystiker från förra århundradet. "Ett nytt världsallt hade öppnat sig för honom. Bländad återvände han hem." Vanligen åtföljes dessa mystiska upplevelser inte bara av en visshet av långt högre grad än våra sinnens vittnesbörd utan också av en obeskrivlig känsla av glädje, trygghet, frid som övergår allt förstånd.

Frågan är nu denna: dessa mystiska visioner, omtalade i alla tider

och kulturer, även i vår egen — motsvaras de av en objektiv verklighet, ger de oss någon kunskap om tillvaron, oåtkomlig för vanliga vetenskapliga metoder, eller är de bara subjektiva, psykiska tillstånd? Finns det möjligen dimensioner och "verkligheter", som endast öppnar sig "för själens öga", och detta under betingelser som för oss åtminstone tills vidare är alldeles okända?

Om man i detta sekels början ställt sådana frågor, skulle väl de flesta s. k. "upplysta" människor ha svarat ungefär så här. Dels är det fråga om gammal vidskepelse, som även eljest kloka människor ibland har en benägenhet att "återfalla" i, dels är det fråga om "hallucinationer", som beror på "centrala retningar" i hjärnan, t. ex. under hög feber, abnorm blodtillförsel osv. "Vidskepelse" var på den tiden den stora säck, vari man stoppade allt, som inte passade in i den dåtida s. k. "vetenskapliga världsbilden". Och där detta ord trots allt inte riktigt lämpade sig för de mystiska upplevelserna hade man ordet "hallucinationer". Som Viktor Rydbergs "Grubblaren" på den tiden vemodigt uttrycker saken:

Ty finns en andevärld — hur den sig skicke,
bevisa sig som verklig kan den icke.
Ter Gud sig själv i skyn med
maktens troner,
skall tanken säga: hallucinationer!

Man vägrade alltså på den tiden, då man hyste en kolartro på vetenskapen, som numera ingalunda delas av vetenskapsmännen själva, att tillmäta de mystiska visionerna något slags objektiv verklighet. Och i det allmänna medvetandet, som alltid släpar åtskilliga årtionden efter den vetenskapliga forskningen, torde orden "vidskepelse" och "hallucinationer" alltså av många anses vara de mystiskt-visionära upplevelsernas enda och tillräckliga förklaring.

*

Men i det vetenskapliga tänkesättet, inte minst hos den moderna fysikens representanter, som radikalt raserat den världsbild, som kring

Alf Ahlberg

sekelskiftet ansågs som en mer eller mindre trogen bild av verkligheten, har det inträtt en radikal förändring. Ett av de märkligaste tecknen därpå i vår tid synes mig vara det påfallande och stigande intresse som just från naturvetenskapligt håll visas den religiösa mystiken. Detta sammanhänger i sin tur med att man börjat i allt större utsträckning spåra vad man skulle kunna kalla ett slags *vetenskapens självbesinning*. Man talar helt enkelt inte längre om "den vetenskapliga världsbilden", man tror inte längre att vetenskapen ger oss en bild av verkligheten i sin helhet utan på sin höjd vissa aspekter på verkligheten, det som i indisk mystik kallas "Maya", ett sanskritord, som betyder "det mätbara". Vi vet ju numera, att det finns mycket i verkligheten, som våra sinnen inte inregistrerar, men som vi på indirekt väg kan konstatera. Genom rummet, där jag skriver detta, går det otaliga elektromagnetiska vågor, vilkas existens jag kan påvisa om jag sätter på TV-apparaten, som överför dem till sådana ljusvågor, som mina ögon inregistrerar. Men låt oss gå ett steg längre — låt oss göra det tankeexperimentet, att vi vore utrustade med helt andra sinnen än våra vanliga. Skulle "verkligheten" då se ut på det sätt som den nu gör? Naturligtvis inte. Varken den omedelbara "naiva" verkligheten eller den ve-

tenskapliga, som ändå i sista hand bygger på våra sinnens vittnesbörd. Med andra ord — "verkligheten", om vi därmed menar den av oss oberoende tillvaron — är av allt att döma mycket annorlunda än den värld våra sinnen — direkt eller med hjälp av tekniska apparater — visar oss. Det var detta den berömda fysikern och nobelpristagaren Oppenheimer, en av den moderna "kvantmekanikens" grundläggare menade, när han om hela vårt universum av stjärnor och galaxer skrev: "För mig är allt detta Maya, låt vara i en mycket intressant form."

Ingenting hindrar oss alltså numera från antagandet, att i vissa mystiska visioner sidor eller dimensioner hos verkligheten kommer till synes, som är oåtkomliga för den vanliga vetenskapliga forskningen. Det finns tvärtom mycket starka skäl för att det verkligen förhåller sig så. I så fall skulle de äkta mystiska visionerna vara ett slags komplement till den del eller den sida av verkligheten som vetenskapen visar oss, och i denna uppfattning kan man skymta ett slags försoning i den långvariga striden mellan religion och vetenskap, där båda parter så ofta missförstått varandra.

*

Att det finns "falska" visioner, som kallas "hallucinationer" och har en helt och hållet inompsykisk natur, således ingenting säger oss om verkligheten utanför oss, kan naturligtvis inte bestridas. Men det bevisar på intet sätt, att *alla* visioner skulle vara av denna art eller att de med andra ord inte skulle ge oss objektiv kunskap om verkligheten. Just den förut antydda likhet, som trots allt finns mellan mystikernas upplevelser i de mest skilda tider, kulturer och religioner liksom den absoluta visshetskänsla som utmärker dem talar för existensen av en kunskap av annat slag än den vetenskapliga, en kunskap som tillhör andra dimensioner av tillvaron. Men hur skall man närmare bestämt tänka sig en sådan kunskap? Av alla hypoteser, som söker ge svar på denna fråga, förefaller mig den sannolikaste jag känner till vara den, som utvecklats bl. a. av den berömda filosofen Henri Bergson och senare i en mera strikt form av den ännu levande kände engelske filosofen C. D. Broad m. fl. Särskilt Broad (inte minst känd i vårt land och medlem av Svenska vetenskapsakademin) förefaller mig på ett ganska övertygande sätt ha framställt

hypotesen i fråga i sitt stora arbete *The Mind and its Place in Nature*. Jag skall här i korthet antyda den. Broad bygger den på studiet av vissa parapsykologiska fenomen, mot vilka han ursprungligen ställde sig mycket skeptisk men slutligen blev övertygad om deras autenticitet.

Grundtanken är i korthet följande. Vår hjärna fungerar som en "spärrventil" eller ett "säll", som av alla de intryck som når oss från verkligheten endast "släpper igenom" en liten bråkdel. Detta därför att vi, om vi vore mottagliga för alla skeenden omkring oss, skulle bli förvirrade och helt enkelt oförmögna att reda oss i kampen för tillvaron. Men under vissa ännu inte närmare utredda förhållanden försättes "spärrventilen" eller "sället" åtminstone delvis ur funktion och intryck, som i varje fall under vanliga förhållanden inte når upp över medvetandets tröskel, når oss då som medvetna visioner. Vi är, menar Broad, i varje ögonblick omgivna av verkligheter, som vi inte uppfattar. Inte bara de mystiska visionerna utan även vissa parapsykologiska fenomen såsom telepati och klärvoyance skulle på så sätt få sin förklaring.

Men varpå skulle då det bero, att de mystiska visionerna, trots den nyss påpekade väsentliga likheten ändå företer vissa olikheter i olika kulturer och religioner? Om det är en och samma objektiva verklighet som uppleves i dem, borde de, kan det tyckas, vara identiska. Men så är ju inte fallet. Den troende katoliken "ser" kanske i dödsögonblicket, som redan nämnt, den heliga Theresa av Jesusbarnet, den fromme buddisten kanske en "bodhisattva" (helgon som skulle kunnat ingå i Nirvana men för att hjälpa lidande människor kvarstannat i tillvarons lägre regioner) osv. Svaret är enkelt. Vi upplever allt inom vissa "referensramar", d.v.s. vi tolkar våra upplevelser efter de "mönster", som tillhör den kultur eller religion, vari vi uppostrats, den kristne i kristna "mönster", buddisten i budhistiska, muslimen i muselmanska osv. Det förhåller sig ju så redan med våra "vanliga" upplevelser. Det skulle t. ex. vara ett kapitalt misstag att tro, att medeltidsmänniskan "såg" naturen med samma ögon som nutidsmänniskan. Hon såg den genom sina "referensramar", där varje företeelse, varje blomma, träd, fågel, stjärna var ett hemlighetsfullt tecken, en "bokstav" i Skaparens stora bok. Vi som vuxit upp i en

sekulariserad, av naturvetenskap och teknik präglad kultur, ser naturen med helt andra ögon — inte nödvändigtvis riktigare men i varje fall annorlunda. Det skulle väl närmast vara underligt om det inte förhölle sig på liknande sätt med de mystiska visionerna. Jesaja "ser" Gud på sin höga tron, omgiven av sin hovstat av lovsjungande serafer — det svarar mot den dåtida judiska föreställningen om Gud. Heliga Birgitta ser i sina uppenbarelser medeltida gestalter, munkar, riddare, och hennes himlar och helveten är formade efter medeltidsmänniskans "referensramar". Men det bevisar naturligtvis inte, att det inte skulle kunna ligga en objektiv verklighet till grund för dessa uppenbarelser, ehuru den framträder i sin tids skrud.

Jag gör inget kategoriskt påståen beträffande den nyss antydda hypotesen om hjärnan som en "spärrventil". Den kan vara felaktig, låt vara att den förefaller mig ganska övertygande. Men vad jag är säker på är, att vi allt klarare börjar inse, att mystikernas visioner måste tas på allvar och att de ger oss kunskaper om verkligheten, som inte är åtkomliga för vetenskapen i gängse mening. Den nyligen bortgångne tyske filosofen Karl Jaspers skrev, att vår västerländska kultur lider av *Wissenschaftsberglaube*. Naturligtvis menade han inte därmed, att vetenskapen såsom sådan skulle vara vidskepelse, men väl att det vore vidskepelse att tro, att den vore den enda kunskapskällan. Jag anser att man bland alla onda tecken varav vår tid är full bör anse det som ett gott, att denna "vetenskapsvidskepelse" tydligen befinner sig på retur, även om den segt lever kvar hos den s. k. "bildade allmänheten".

Carl-Martin Edsman:

MYSTIKER I VÄLLINGBY

Denna bok, som är utgiven av Sveriges Radios förlag, behandlar mystiska, religiösa upplevelser. Mest intressant är kanske det kapitel som har samma namn som boken och där Ruth Dahlén beskriver upplevelsen att vara ett med allt, att se kärleken som varats femte dimension, se universums skapelse, hur kosmos fungerar. Pris 11:25 + moms o. porto.

Mahendranath Gupta:

RAMAKRISHNAS SAMTAL

En bok om en märklig religiös personlighet. Ramakrishna är en av de främsta företrädarna för den djupa, urgamla indiska vedantafilosofin. Hans tanke rörde vid den yttersta verkligheten, och i hänryckningstillstånd upplevde han samadhi, enhet med gudomen. Pris 16:50 + moms o. porto.

FORSKARTEAM HOS JÜRGENSON

Ett internationellt forskarteam under ledning av den kände psykologiprofessorn och parapsykologen Hans Bender från Freiburg gästade under tiden 1/5—9/5 i år Friedrich Jürgenson i Mölnbo. Avsikten med besöket var att undersöka de märkliga, oförklarade röster som den omtalade konstnären får in på ljudband.

Claude Thorlin, som under denna tid tillsammans med sin fru Ellen vistades ett par dagar i det Jürgensonska hemmet och deltog i en del av experimenten, redovisar här sina intryck från besöket.

Internationell grupp

Onsdagen den 6 maj anlände Ellen och jag på eftermiddagen till Nysunds gård i det sörmåländska samhället Mölnbo. Vi skulle där inte bara sammanträffa med våra vänner Friedrich och Monica Jürgenson utan även få möta det internationella forskarteam som sedan några dagar befann sig på Nysund för att vetenskapligt undersöka det gåtfulla röstfenomen som uppträder på ljudband.

I forskargruppen ingick följande personer:

Hans Bender, professor i psykologi, känd parapsykolog och chef för Institut für Grenzgebiete der Psychologie und Psychohygiene vid universitetet i Freiburg i Västtyskland.

Louis Bélanger, student of psycho-

logy, Quebec, Kanada. Han studerar för närvarande parapsykologi vid universitetet i Freiburg, där han är professor Benders assistent.

Jürgen Keil, fil. dr. och psykolog vid Department of psychology, University of Tasmania, Australien. Dr. Keil har rest runt i världen och forskat i de parapsykologiska fenomenen. Bl. a. har han besökt Ryssland, Tjeckoslovakien och USA.

Norbert Lemke, ingenjör med elektronik som specialitet. Lemke, som är bosatt i München, åtföljdes hit av sin hustru Rosemarie.

Som ett rymdforskningslaboratorium

Då Ellen och jag steg in i Jürgensons hem, kunde vi nästan tro att vi hamnat i ett rymdforskningslaboratorium. Vi fick kliva över ett virr-

varr av sladdar och kablar, och överallt syntes mikrofoner uppställda. Ja, t. o. m. från taket hängde de ner. Mitt på golvet delade en stor TV-kamera på utrymmet med en mängd sinnrika elektroniska apparater. Hela rummet badade för övrigt i det starka ljuset från strålkastare, som var riktade upp mot taket. Man höll just på att förbereda en TV-inspelning och använde sig av indirekt ljus. Filmen från experimenten i Mölnbo skall senare visas i utländsk TV.

Tysk grundlighet

Förutom en komplett utrustning för inspelning av TV-program hade gruppen också med sig radioteknisk utrustning. I bagaget fanns inte bara en uppsättning på sju—åtta bandspelare med specialmikrofoner, utan man kunde också visa upp en s. k. videobandspelare, på vilken det går att fånga upp inte bara ljud utan också bild för senare återgivning. En oscillograf saknades inte heller. Den är ett ytterst känsligt mätinstrument, som ger utslag för minsta ljudvåg. Allt var nog förberett. Med äkta tysk grundlighet hade man gått till verket.

Fusk utesluten

I drygt en vecka ägnade sig forskargruppen åt de mystiska rösterna. Experimenten gjordes under den mest rigorösa kontroll. Vid varje deltagare placerade man en förlängd mikrofon i munhöjd. Varje mikrofon var kopplad till sin speciella bandspelare. På så sätt kunde man omedelbart kontrollera om tal eller viskning kom från någon av experimentdeltagarna. Samtidigt togs varje rörelse upp via TV-kameran till videobandet. Fusk var alltså utesluten.

Personligt meddelande

Teamet fick in en del oförklarliga röster under sitt besök i Mölnbo. Bl. a. nämnde en kvinnoröst professor Benders namn. En svag men fullt hörbar mansröst hade dessutom ett personligt meddelande till professorn om människorna kring honom och hans vetenskapliga mission. Man kunde uppfatta följande mening: "Bender ein Mensch kann den Menschen helfen." (Bender är en männ-

niska som kan hjälpa människorna.)

Tre huvudfrågor

— Vilket intryck har Ni fått av rösterna och vilken är Er uppfattning om dem?

Frågan går till professor Bender, som svarar:

— Vi står här inför ett fenomen utan teknisk förklaring. Det återstår för vetenskapen att söka finna varifrån och på vilket sätt rösterna kommer in på banden. Det blir vår uppgift att få svar på följande tre frågor:

1) Kommer rösterna från de döda, och går de i så fall direkt in på banden?

2) Går rösterna via ett medium in på banden?

3) Emanerar rösterna från någon av de vid inspelningstillfället närvarande personernas undermedvetna?

Mer ville professor Bender för tillfället inte säga, men han lät mig förstå att han fann fenomenet så intressant att han hade planer på att återvända till Nysund någon gång på våren 1971 för att där etablera ett tillfälligt forskningscenter och undersöka problemet närmare.

"Kontakt med andra sidan"

Samma kväll som Ellen och jag anlände till Nysund gick TV-programmet "Kontakt från andra sidan" från TV-2 i repris i TV-1. Professor Bender och hans forskarlag tog livligt del av programmet. De passade också på att ta upp vissa avsnitt på videobandet. Särskilt intresserade var de av min presentation av röstfenomenet, och samtliga förklarade efteråt att de klart kunde uppfatta rösten som spelades upp. De var också överens om att TV gott kunde ha kostat på sig att återge några fler inspelningar. Stor vikt fäste de närvarande vetenskapsmännen vid de i programmet medverkande forskarnas uttalanden, vilka togs upp på band. Astrid Gilmarks framträdande i TV-rutan fångade också professor Benders och hans medarbetares uppmärksamhet. Man hade i sina respektiva hemländer hört talas om detta märkliga medium från Uppsala. Också redaktör Berndt Hollsten blev föremål för visst intresse.

Värdefullt tillskott

Innan professor Bender och hans forskargrupp återvände till Freiburg hade de tillfälle att avlyssna en del av de okända röster som Ellen och jag fått på våra band. De var myc-

Under experimenten i Mölnbo. Fr. v. Ellen Thorlin, Eskilstuna; Louis Bélanger, Quebec, Kanada; Rosemarie Lemke, München, Västtyskland; dr Jürgen Keil, Australien; Friedrich Jürgenson, Mölnbo; och ingenjör Norbert Lemke, München, Västtyskland.

ket intresserade, och de var förvånade över att en del av upptagningarna var av så god kvalitet. Professor Bender uttryckte önskemålet att få ta del av materialet för närmare undersökning vid forskningsinstitutet i Freiburg. Innan vi skildes åt uppmanade han oss att fortsätta

våra experiment, då de utgjorde ett värdefullt tillskott till den parapsykologiska forskningen. Bender var också av den uppfattningen att de okända, bandade rösterna var bland det intressantaste som inträffat inom det parapsykologiska området under senare år.

L. L. LESHAN (Forts.)

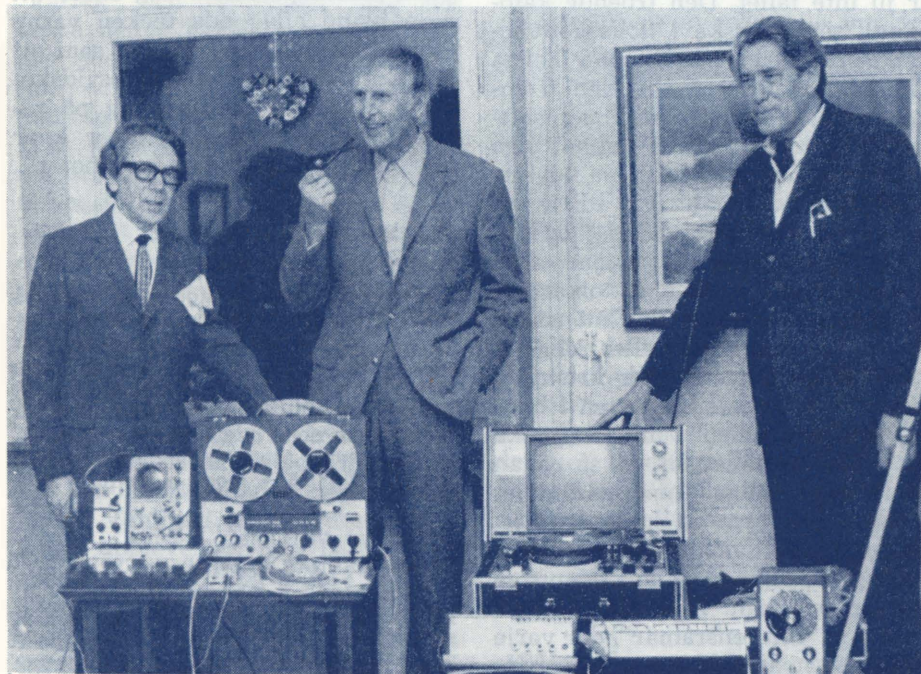
egen natur, hjälpte det henne att uppträda litet mindre vargligt emot andra och emot sig själv. Den förändring i synsätt som föranletts av ESP:s "fördömda fakta", är många gånger större än t. o. m. den förändring som föranleddes av Freuds lära. Och vi får inte underskatta hur fruktansvärt vi behöver en ny uppfattning av människan. Det filosofiska arvet från 1600-talet, som den västerländska civilisationen har levt på, är förbrukat. Den materialistiska metafysiken, som gav oss den industriella revolutionen, håller nu på att förgöra oss. Vårt sätt att förhålla oss till varandra driver vår art mot förintelse och gör vår enda planet till en obeboelig avskrädestipp.

Men psykisk forskning har gett oss en nyckel och en tydlig vägvisa till den nya människosyn som vi behöver. Psi-forskningen erbjuder en riktigare bild av människan, en bild som är grundad i djupare förståelse. Den har visat, åter och åter igen, vid laboratorieexperiment,

spontana fall, mediumistiska och psykoterapeutiska fall, att ESP — utomsinnligt förnimmande — förekommer, att människan utan "normala" medel kan nå ut i både rummet och (fram)tiden.

Dr. Gardner Murphy har noterat att "om det inom något annat vetenskapsområde fanns en tiondel av de bevis som parapsykologin har, så skulle saken ifråga utan tvekan ha blivit accepterad. Varför är det då så svårt att få psi accepterad? På grund av att dess "omöjliga fakta" — fakta som inte kan förekomma men gör det — tycks försätta oss i en logiskt ohållbar och därför vettlös position. De flesta människor (och de flesta vetenskapsmän) skyggar för hela den motsägelsefulla röran genom att helt enkelt inte bry sig om detta, och de kan således helt och hållet ignorera problemet.

Men det finns ett svar som väl stämmer med alla bevisen, nämligen att det är mer med människan, mer med henne och hennes förbindelse (Forts. på sista sidan)

Professor Hans Bender flankerad av t. v. Claude Thorlin och t. h. Friedrich Jürgenson. I förgrunden en del av den tekniska utrustning som vetenskapsmännen medförde till Sverige.

KLÄRVOAJANT IAKTTAGELSE AV DÖDSPROCESSENS FÖRLOPP

Amerikanen Andrew Jackson Davis (f. 1826) kan utan överdrift sägas ha varit en av 1800-talets märkligaste gestalter inom det psykiska området. Hans utpräglade klärvoajanta förmåga upptäcktes då han i sextonårsåldern hypnotiserades. En rad uppseendeväckande försök gjordes med honom, och en tid utnyttjades han under den trans, som han kunde försätta sig själv i, till att diagnostisera svåra sjukdomsfall.

Andrew Jackson Davis blev sedermera läkare och kom att stå vid åtskilliga dödsbäddar, och han iakttog då i sitt klärvoajanta tillstånd dödsprocessens förlopp. Han har skrivit flera böcker, och i en av dem, "Döden och livet efter döden", beskriver han dessa klärvoajanta iakttagelser och erfarenheter och säger att dödsprocessens förlopp i stort sett är lika hos alla döende.

Dödsprocessen har skildrats av ett stort antal människor som har upplevt den fram till medvetlösheten och vad som skedde därefter, till dess de kallades tillbaka till livet, eftersom förbindelsen med kroppen, det så kallade silversnöret, inte var definitivt brutet. Dessa på erfarenhet grundade utsagor, som kommer från jordens olika kulturländer, är så talrika att de inte kan avvisas, och de har också diskuterats inom den psykiska forskningen.

Andrew Jackson Davis' iakttagelser som utanförstående observatör av dödsförloppet bekräftar dessa uppgifter från döende vilka återvänt till livet. Detta är värt att understryka, ty det stöder vår rätt att betrakta dem som själva livets vittnesbörd om vad döden och livet efter döden innebär. Låt oss se vad Andrew Jackson Davis själv berättar! Om sina iakttagelser vid en äldre kvinnas bädd säger han:

Nu skall jag berätta vad jag har sett. Min beskrivning av detta fenomen är inte inbillning och inte något hjärnspeke. Jag kanske skall påpeka att jag under de senaste 15 åren haft förmågan att se genom människokroppen och att jag under de senaste 12 åren lärt mig mycket av att göra bruk av denna förmåga.

Jag har stått vid många dödsbäddar, men en beskrivning av vad jag

den här gången såg, kan passa som beskrivning även på alla de andra fallen.

Jag såg att den fysiska kroppen inte längre kunde utföra den andliga principens olikartade krav. — Men kroppens organ syntes liksom vilja motsätta sig att den livgivande själen gav sig iväg. Muskelnerna kämpade för att behålla förmågan att röra sig; nervsystemet ansträngde sig för att bevara förmågan att känna, och hjärnan ansträngde sig för att hålla fast medvetandet. Kroppen och själen liknade två vänner som kände att de för alltid måste skiljas.

Denna inre kamp framstod för de yttre sinnena som ett kvalfullt lidande; men jag är lycklig att ha erfarenhet att detta som verkade vara en dödsstrid inte var tecken på smärta eller olycka utan endast berodde på att anden stod i begrepp att för alltid avlägga sin jordiska klädnad.

Den döendes huvud omgavs av en vacker, mildt lysande atmosfär, och samtidigt såg jag stora och lilla hjärnan utvidga sina innersta delar. Jag såg dem avbryta de för dem karakteristiska galvaniska funktionerna, och senare märkte jag att de liksom mättade sig med den livselektricitet och livsmagnetism, som hör till underordnade organ. Hjärnan visade sig plötsligt tio gånger mer positivt magnetisk än den någonsin varit i normalt tillstånd. Detta fenomen föregår vanligen den fysiska upplösningen.

Så började dödsprocessen. Hjärnan drog undan för undan till sig de livgivande krafterna från kroppens övriga delar, och i samma grad som organismens extremiteter blev mörka och kalla, syntes hjärnan ljus och lysande.

Jag såg i den milda, andliga atmosfär som utgick från den döendes huvud, hur de obestämda konturerna av ett annat huvud skapades och hur det undan för undan utvecklade sig och till sist blev så kompakt och starkt lysande att jag inte längre kunde se rätt igenom det och inte heller betrakta det så oavvänt som jag gärna ville.

Medan detta huvud bildades utanför och över det materiella huvudet, såg jag hur den lysande atmosfären, som strömmade ut genom huvudet,

var i livlig rörelse; men när det nya huvudet blev allt tydligare och mer fullkomligt, försvann undan för undan den lysande atmosfären.

Med stor förvåning och obeskrivlig vördnad betraktade jag de mystiska processer som pågick framför mig. På samma sätt som det andliga huvudet utskildes och formades, såg jag senare hur nacken, skuldrorna, bröstet, ja hela den mänskliga organismen efter hand utvecklade sig harmoniskt. Jag kände också att det var de själsliga egenskaperna som utvecklade och fulländade den nya organismen. De fysiska skröpligheter som fanns hos den döende kroppen, saknades nästan helt hos den nya.

Medan denna andekropp utvecklades fullständigt förnimbart för min inre iakttagelseförmåga, visade den materiella kroppen för de närvarande många symptom på smärta. Dessa tecken var dock falska. De orsakades endast av att livskraften drog sig bort från lemmarna och gick till hjärnan och därefter strömmade från hjärnan till den nya organismen.

Så reste sig andekroppen upp i upprätt ställning ovanför den avlagda kroppens huvud; men omedelbart innan det band slutligen brast som i så många år hade förenat dessa två kroppar med varandra, såg jag något mycket egendomligt: en ljusström av livselektricitet var i stark rörelse mellan den liggande fysiska kroppens huvud och den upprättstående andliga kroppens fötter.

Allt detta lärde mig att det som i allmänhet kallas död, blott är en andens födelse till nytt liv på ett högre tillvaroplan. Ja, överensstämmelsen mellan ett barns födelse till denna världen och andens födelse till en högre värld är så fullständig att inte ens den navelsträng fattas, vilken in i det sista förbinder de två organismerna. Och här iakttog jag något som jag inte tidigare hade haft någon aning om, nämligen att en betydande del av livselektriciteten strömmar tillbaka till den döende kroppen, när navelsträngen bryts, och strax utbreder sig genom hela organismen, tydligen för att förhindra dess omedelbara förruttnelse.

Så snart den kvinnliga anden, vil-

kens avsked från den fysiska kroppen jag hade iakttagit, var helt befriad, såg jag hur hon började inandnas den omgivande jordiska atmosfärens andliga beståndsdelar. Först tycktes hon endast med svårighet kunna tåla denna nya livskraft, men inom några sekunder in- och utandades hon detta element med största lätthet och glädje. Och nu såg jag att hon var i besittning av organ som i alla avseenden överensstämde med dem som tillhört hennes avlagda jordiska kropp, endast förädlade och förskönade.

Denna förändring var dock inte så genomgripande att den ändrade hennes kroppsliga gestalt eller det karakteristiska i hennes utseende. Hon liknade sitt tidigare jag i så hög grad att hennes gamla vänner, om de hade sett henne, säkert skulle ha utbrustit: "Nej, men så kry du ser ut! Så du har förändrat dig till din fördel!"

Vidare såg jag hur hon sedan anpassade sig till de nya förhållandena i det andliga livet. Hon gjorde det utan sinnesrörelse med filosofiskt lugn, alltför upptagen av allvaret i den process som hon hade genomgått för att ägna någon uppmärksamhet åt sina släktingars klagan och tårar.

Hela denna förvandling tog 2 1/2 timma, men någon bestämd tidsfrist för dödsprocessen finns naturligtvis inte. Utan att ändra min ställning eller min andliga iakttagelse fortsat-

te jag att betrakta den nyfödda anden. Så snart hon hade vant sig vid sin nya omgivning, steg hon med en viljeanssträngning ned från sin upphöjda plats ovanför den döda kroppen och gick genom den öppna dörren ut ur sovrummet, där hon så länge hade legat sjuk. Det var sommar, och alla dörrar stod öppna, så jag kunde med blicken följa henne ut i det fria. Det var en glädje att se hur lätt hon skred framåt. Hon gick bokstavligt talat på den astrala luften, så som vi går på jorden.

Hon möttes av två vänliga andar, och då hon och de ömt hade känt igen varandra, började de att tillsammans stiga rätt upp genom luften. Jag följde dem med min andliga syn så länge jag kunde; men snart försvann de för mig.

Jag återvände till mitt vanliga tillstånd, men vilken skillnad! I stället för den ungdomliga, vackra gestalten, som jag just hade sett försvinna, låg där nu det livlösa, kalla liket, det pupphölje, som den jublande sommarfågeln nyss hade lämnat.

Anm. Ovanstående redogörelse har vi hämtat från den danska tidskriften *Psykisk information* (Englandsvej 12A st., 2300 Köbenhavn S), vars redaktör är f. d. överläkaren Maja Pedersen.

Översättare av artikeln uppges i tidskriften vara den isländske psykiske forskaren, professorn i teologi, Haraldur Nielsson. Vid förfrågan uppges det att han även är artikelns författare.

ENGELSKSPRÅKIG LITTERATUR

UFO, OCKULTISM, ESP ETC.
500 boktitlar lagerföres varav c:a 100 i pocket. Ytterligare c:a 3000 kan anskaffas.

Postorderbokhandeln

EDISTA

Fack 3

180 10 ENEBYBERG

SKÄRVOR

Gösta Bohms uppmärksammade diktsamling med c:a 30-talet originalinoleumsnitt i olika färger.

Förord av Anders Beijbom.

VERBUM

45: —

I bokhandeln eller från förlaget.

Alltmer populära

manastrålände

LAPIS LINGUA

den mexikanska, tjugigt turkosskimrande

"TUR-smyckestenen"

från Sierra Madres inre — se SOKAREN nr 1, 1964! — lovordad av framstående psykometriker och pendelspecialister, kan erhållas genom H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm Va. Tel. 33 19 32. Många positiva uttalanden om L. L. finns av lyckliga ägare.

GUNNAR RUGLAND DÖD

När han var 39 år gammal, hade Gunnar Rugland en vision, en uppenbarelse, som gjorde ett så starkt intryck på honom att den kom att präglade hela hans fortsatta liv. Han såg att mänskligheten är en familj, såg hela universum, människor, djur, växter och elementen, som ett odelbart helt, vars delar samverkar och är beroende av varandra. Disharmonier och sjukdomar beror på brott mot den naturliga helheten. I sin uppenbarelse såg han orsakerna till de mänskliga samhällenas eländiga tillstånd och vägen ur detta.

Gunnar Ruglands stora idé — byggd på hans uppenbarelse — var upprättandet av vegetariska hälso- och fredskollektiv. Ett sådant tillkom också för flera år sedan efter hans initiativ på Tveta gård på Öland, men det bestod tyvärr endast några få år. På kollektiven skulle råda jämlikhet, frihet och broderskap och allting ägas gemensamt; det skulle bli idealsamhällen i smått. Medlemmarna skulle samlas kring kärleksiden, Kristusprincipen.

Men Gunnar Rugland hade svårt att finna något gensvar för sin kollektivtanke. Den vegetariska hälso- rörelsen ställde sig kallsinnig. I Sökaren kunde han dock lägga fram sina ideal, senast i nr 9, 1969. På eget förlag gav han ut en skrift, Vägen till världsfred, där han hade gjort en sammanfattning av sin mening om vägen till det sanna livet.

Gunnar Rugland var född i Norge 1906. Han arbetade som kontorist på en flygplansfabrik, innan han av samvetsskäl lämnade denna anställning. För 20 år sedan kom han till Sverige, bl. a. för att få kontakt med esperantister och här bättre kunna verka för sina idéer om fred och universell kärlek, hälsa och harmoni på jorden, vegetarism, biologisk odling, naturism, esperantism, spiritualism, världsmedborgariden m. m.

I slutet av maj nådde oss det led samma meddelandet att Gunnar Rugland gått bort. Han hade en tid haft hjärtbesvär. Söndagen den 24 maj låg han död i sin bostad.

Även om det påtagliga resultatet av Ditt arbete, Gunnar, inte blev så stort under Din livstid, kan något som Du sått ge frukt i tider som kommer, ty

"alla goda tankar
de kunna icke dö,
ty andra goda tankar
ha växt ur deras frö".

BETYDELSEFULLT ERKÄNNANDE

Det amerikanska parapsykologiska forskningssällskapet **Parapsychology Association**, vars mest framstående medlem torde vara professor J. B. Rhine, ansökte 1963 om medlemskap i Förenta staternas mest inflytelserika vetenskapliga sammanslutning, **American Association for the Advancement of Science** (amerikanska sällskapet för vetenskapens främjande). Ansökan avslögs liksom nya ansökningar 1967 och 1968, eftersom många medlemmar i A.A.A.S. ansåg att parapsykologin ännu inte var en sann vetenskap. Men i december förra året blev P. A. ansluten till A.A.A.S. Det fjärde försöket hade lyckats.

Vid ansökningarna fick P. A. bl. a. lämna redogörelser för de senaste mest betydelsefulla forskningarna, som utförts inom sällskapet.

Det anses att medlemskapet i A.A.A.S. innebär ett betydelsefullt erkännande åt den parapsykologiska forskningen. Det kan hända att parapsykologernas ställning vid universiteten nu blir starkare.

Cirka 300 vetenskapliga sällskap är anslutna till A.A.A.S.

PSYKISKA UFOS?

I ett brev till den seriösa amerikanska tidskriften **Psychic** har ufologen, författaren och journalisten **John A. Keel** framlagt tanken att UFOs egentligen är psykiska till sin natur.

Keel har sysslat med UFO-undersökningar på heltid i tre års tid enligt egen uppgift. Han har intervjuat vittnen i 20 amerikanska delstater och funnit att vittnena ofta efter sin första iakttagelse har upplevt olika slag av psykiska fenomen, såsom poltergeister, "demonomania", en del har börjat se den mänskliga auran eller telepatiskt mottagit informationer av profetisk natur.

Enligt Keels mening är UFOs inte från yttre rymden utan bara en del av den mystiska psykiska värld som omger oss (fastän ett mindre antal UFO-iakttagelser kan ha gällt verkliga mekaniska föremål).

Idén att det är något psykiskt med de flygande tefaten är intressant. Vi har själva länge haft misstankar åt det hållet. Men tyvärr bedömer vi inte John Keel som särskilt tillförlitlig och kunnig. Vi har läst åtskilli-

ga artiklar om UFOs av honom och kan inte annat än tycka att det mesta är dåligt tänkt. Keel hänger sig gärna åt fantastiska spekulationer, och hans kritiska förmåga är mindre god.

John Keel är för övrigt en av de få som backat upp den gamla idén om **tre män i svart**. Det var framför allt Gray Barker som behandlade det ämnet i boken **The Knew Too Much About Flying Saucers** (de visste för mycket om flygande tefat) 1956. Tyvärr torde det arbetet vara otillförlitligt och inte användbart som källa till kunskap om UFOs. Barker har sedermera från Jim Moseley övertagit Saucer News (tefatsnytt), och ett studium av den tidskriften gör det klart att Barker hör till det sämsta skiktet ufologer. En annan som skrev om tre män i svart, vilka hotade honom att sluta syssla med UFO, var Albert K. Bender, också amerikan. Hans bok, som kom ut 1963, heter **Flying Saucers and the Three Men** (flygande tefaten och de tre männen). Liksom Barkers skrift är det en synnerligen fascinerande bok — en klassiker — men otillförlitlig. Även Keel har alltså skrivit en del om tre män i svart som uppsöker ufologer och hotar dem. Men man skall lägga märke till att inga uppgifter av det här slaget någonsin har kommit från ufologer som gör ett värdefullt och intelligent arbete.

HYPNOSEXPERIMENT I SOVJET

I den amerikanska populärtidskriften **Beyond** berättar Timothy Green Beckley om experiment med hypnos i Ryssland. En dr Vladimir Raikov har försatt studenter i hypnotiskt tillstånd, gett regressions-suggestioner till dem och intalat dem att de är den och den framstående konstnären ur det förflutna, t. ex. Ilja Repin.

Under det att deras normala personlighetsmedvetande tillfälligt är bortkopplat och de tror sig vara en viss känd konstnär — eller åtminstone tillsägs att de är denne — har de uppmanats att teckna. Det har visat sig, omtalar mr Beckley, att studenter, som inte tidigare visat någon konstnärlig begåvning, nu efter några hypnosförsök kunde göra talangfulla teckningar i precis samma stil som de döda mästarna. Ett par av teckningarna återges i tidskriften.

Ätminstone den ena har god konstnärlig kvalitet.

Några av försökspersonerna har i det normala psykiska tillståndet behållit förmågan att teckna, uppges det. En psykiater, Valeria Mikhina, citeras ha sagt att dr Raikovs metod hjälper folk att frigöra konstnärliga talanger som de varit omedvetna om att de äger.

Det sägs att försökspersonernas hypnoteckningar mycket väl tål att jämföras med de gamla mästarnas egna arbeten! En student sa efter försök att han känt det som om någon okänd kraft tagit över hans kropp.

PROFESSOR SINGHS UPP-TÄCKT

En indisk botanist, professor T. C. N. Singh, säger sig ha upptäckt en revolutionerande och billig metod att lösa Indiens försörjningsproblem. Han försäkrar att några timmars musik dagligen kan få gröda att öka sin avkastning med upp till 100 procent. Han stöder sig på tio års forskning, då han har experimenterat med skilda slag av musik. Även på dans har växterna reagerat kraftigt.

Singhs påstående stöds av jordbruksmyndigheterna i Pondicherry, vilka har provat hans metoder. Skörden ökade med 28—71 procent. Den indiska professorn tror att ljudvågorna bombarderar växternas cellväggar och får dem att öka sin växthastighet.

Uppgifterna har vi hämtat från **Newsletter of the Parapsychology Foundation** i New York. Måhända som ett humoristiskt inslag nämner tidskriften också att en femtonårig flicka, dotter till en professor vid Columbia University, gjort liknande experiment med musik för växter. Olika sorters musik hade olika inverkan, men starkast verkade Beatles musik: de växter som "hörde" den ökade i storlek med 247 procent i jämförelse med kontrollväxter!

MWO-healinginstrumentet och kroppsennergialstraren

omtaland i SÖKAREN nr 8, 1965
demonstreras av H. Schubert, som även ger behandling (t. ex. hembesök).
Adress: S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

Ref. och behandling:

MARJA-KLINIKEN, Skeppargatan 11, Stockholm, tel. 08-62 78 99.

Fil. dr. Henning Karström:

VÄGEN TILL HÄLSA

II

ÅT MINDRE SOCKER!

En av kulturfolkens värsta ovanor och en av hälsans värsta fiender är, att vi äter alltför mycket socker i form av sötaker, söta maträtter och söta drycker. Sålunda har sockerförbrukningen i Sverige — uttryckt i kg socker per år och invånare — under de senaste 150 åren ökat på följande skrämmande sätt:

År 1800 var förbrukningen av socker 0,45 kg per år och invånare; år 1850 2,9 kg; år 1900 16,0 kg och år 1950 var förbrukningen av socker 50,3 kg per år och invånare.

Dessa tal utvisar, att förbrukningen av socker i Sverige under 150 års tid ökat med det 100-dubbla. Andra kulturländer uppvisar ungefär samma utveckling.

»En ulv i fårakläder.»

Emedan det vita raffinerade sockret är ett rent kolhydrat utan det minsta spår av vitaminer och mineralämnen, har den tilltagande användningen av socker undanträngt användningen av andra födoämnen, innehållande vitaminer och mineralämnen. Man har därför med rätta kallat socker för »en ulv i fårakläder». I ljuset av modern näringsvetenskap bör den höga förbrukningen av socker faktiskt betraktas såsom en av den allmänna folkhälsans allra värsta fiender. Följande skadliga effekter av den höga sockerförbrukningen kan bl a noteras:

1. Den skadar omsättningen av kalcium och fosfater i vår organism förorsakande att benbyggnaden blir svag och porös. Detta bidrar till att tandrötan (karies) blivit den allmänaste sjukdomen bland kulturfolken. Av allt att döma härrör även vår tids »svaga ryggar» och i allmänhet svagheter i benbyggnaden av denna höga sockerförbrukning.
2. Den skadar även omsättningen av kolhydrater i vår organism på grund av att en brist på B-gruppens vitaminer allmänt gör sig gällande, då ju behovet av dessa vitaminer ökar i proportion till förbrukningen av socker. Enligt den berömda norsk-amerikanske näringsfysiologen Elvehjem var tillförseln av B-gruppens vitaminer i den allmänna folknärningen i USA på 1940-talet endast 10 % av denna tillförsel 100 år tidigare! Man har funnit, att en brist på B₁-vitamin (tiamin) förorsakar bl a störningar i nervvävnaderna och hjärnan, i bildningen av glykogen i levern samt i proteinsyntesen i organismen.

En hög sockerförbrukning orsakar även störningar i bildningen av insulin i bukspottkörteln, vilket ofta resulterar i sockersjuka. Sålunda sjönk diabetesfrekvensen i England avsevärt under det andra världskriget, då sockerförbrukningen var ransonerad. Efter krigsåren konstaterades åter en snabb ökning av denna sjukdom.

3. Den nedsätter avsevärt de vita blodkropparnas förmåga att försvara vår organism mot bakterier och förminskar sålunda organismens motståndskraft mot olika infektionssjukdomar.

4. Den förorsakar övervikt och fetma, vilket tillstånd, som redan nämnts, även befrämjar olika sjukdomar.

5. Den befrämjar särskilt hjärt- och kärlsjukdomar samt reumatism (Veil, 1929). Mången anser det bruna farinsockret för avsevärt bättre än det vita raffinerade sockret, men närmare undersökningar har visat, att så icke är fallet. Det finns faktiskt ingen nämnvärd skillnad mellan det bruna och det vita sockrets biologiska värde.

Annorlunda förhåller det sig med honung, som ju är en naturprodukt och som innehåller för vår hälsa nyttiga ämnen och enzymer. Likväl bör vi inte äta för mycket honung heller, ty den innehåller i alla fall närmare 100 % socker.

VITT ELLER MÖRKT BRÖD?

Den rikliga användningen av vitt mjöl i kulturfolkens kost bör betraktas som en annan »ulv i fårakläder», emedan det innehåller endast en bråkdel av de vitaminer och mineralämnen som förefinns i det mörka helkornsmjölet. Följande tabell visar halten av vitaminer och mineralämnen i det vita mjölet och helkornsmjölet:

	Vitt mjöl mg/kg	Helkornsmjöl mg/kg	Förlust %
Tiamin ell. Vitamin B ₁	0.7	5.2	86
Riboflavin eller Vitamin B ₂ ..	0.4	1.3	70
Niacin	7.7	57.0	86
Pyridoxin eller Vitamin B ₆ ..	2.2	4.4	50
Pantotensyra ..	23.0	50.0	54
Tokoferol eller Vitamin E ..	0.0	24.0	100
Kalcium	60.0	120.0	50
Fosforsyra	920.0	4230.0	78
Järn	7.0	44.0	84
Koppar	1.5	6.0	75

Mangan 20.0 70.0 71

Emedan det vita mjölet innehåller mindre mängder och till sitt biologiska värde sämre äggvita än helkornsmjölet, är det av stor betydelse, att man i länder där man äter mycket bröd och gröt regelbundet använder rikligt helkornsmjöl. Den tilltagande användningen av vitt bröd i våra nordeuropeiska länder är verkligen ett allvarsamt hot mot folkhälsan. Vi borde till måltiderna alltid använda mörkt helkornsbröd.

Baby, come with us!
— Gå med i WARDO!

WARDO, Box 7051, 550 07 Jönköping

Vill Ni ha information om elixiret, den 250-åriga "Haarlemer healing oil", skriv till

Harald Schubert,
S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm

Din personliga BIORYTM

uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess' metod, byggd på strikt vetenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsrytmen.
2. Högsta försäkringsskydd mot den egna mänskliga faktorn.

Ovärderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag. Begär information! H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

TELEPATI, RYMDVETENSKAP, UFO, KOSMISK FILOSOFI, m.m.

Intresserad? Begär då GRATIS provex av vårt lands ENDA TRYCKTA TIDSKRIFT med nyheter och artiklar rörande bl. a. dessa synnerligen intressanta ting. Årsprent (12 nr) endast kr 17:—.

KOSMISK BULLETIN
Box 151, 575 00 Eksjö

REINKARNATIONSTANKEN

Vem och vad är människan? Finns det en mening med hennes existens? Har hon en framtid bortom graven?

Det finns en mängd naiva svar på dessa frågor. De religiösa gruppernas förklaringar äger knappast den giltighet som anhängarna intalar sig. Och förståndiga människor tvekar ofta att ta ställning till frågor som dessa med den inställningen att svaren på dem ligger utanför människans kunskapsmöjligheter.

Men frågan vad döden är, är väl den största som människan ställs inför. Ingen annan fråga är lika allvarlig, lika angelägen. Religionerna har sina svar; materialismen och ateismen har sitt svar: själen är beroende av hjärnan och kan inte existera utan den.

Genom att frågan är obehaglig undviks den av många. Man tänker inte på döden. Och som samtalsämne är döden tabu. Men samtidigt finns döden alltid: din död och min död. Någon gång måste vi reflektera över den. Hos många finns ett tvivel på att det är ett liv på andra sidan graven. Hos andra finns en förhoppning. Hos en del finns "visshet". Men **vet** någon? En del säger sig veta. Vår vän Denis Lindbohm säger sig minnas en rad av tidigare inkarnationer. Kanske han själv vet, om han vet. Jag vet inte om någon vet.

Egentligen borde väl dödsfrågan vara mänsklighetens stora forskningsämne. Det skulle finnas en internationell dödsforskning med statliga dödsforskningsinstitut. Det forskas ju om nästan allting — men detta som borde vara mänsklighetens Stora Fråga, röner inte något stort intresse som ämne för forskning. Desto mer är Frågan föremål för tro. Men är inte tiden inne för oss att försöka komma fram till en realistisk bedömning av döden?

Men det **finns** ju dödsforskning . . . ! Vi har ju parapsykologin, fastän den ännu är en liten vetenskap vid sidan av andra. Och vi har en specialitet inom fortlevnadsforskningen som kallas **reinkarnationsforskning**. Professor Ian Stevenson vid Virginiauniversitetet i USA har personligen undersökt ett stort antal fall

"av reinkarnationstyp", fall där människor erinrar sig tidigare existens på jorden i annan kropp med annat namn. Stevenson anser att **återfödelse** är den mest troliga förklaringen på flera sådana fall. Birgit Lange berättar om detta i **Jordskred?**.

En del människor "känner på sig" att de levt förut. De kan i likhet med Jan Fridegård säga, när de kommer till en ny plats, att "här har jag varit förut". Andra förhåller sig fientliga till återfödelse. Till dessa hör väl de flesta övertygade kristna. Reinkarnationsläran finns ej i bibeln, och de kristna föredrar att tro på **ett** liv på jorden och därefter ett salighetsrike av obekant karaktär efter döden. — Men med professor C. D. Broad, en framstående filosof, kan vi säga att återfödelse är den mest rimliga av alla former av fortlevnadstro.

Tro på reinkarnationsläran är naturlig i Indien. I västerlandet bryr man sig inte mycket om den — och äger inte mycket kunskap om den heller. Men det är en brist i vår kultur att den inte debatteras. Den är värd att allvarligt studeras och övervägas. Det **kan** hända att den är sann, och det **kan** hända att forskning i så fall skulle kunna visa detta.

Det sägs av en del forskare att reinkarnationstron en gång haft utbredning inom kristenheten men utslutits med maktmedel. Några av de gamla kyrkofäderna trodde på återfödelse, t. ex. Origenes.

I vår tid är hinduer, buddister, teosofer och många spiritualister reinkarnationstroende. För min del tycker jag att återfödelse verkar sannolik i de av forskarna beskrivna bästa fallen — men ingenting har kunnat bevisas, och man kan inte utifrån enstaka fall dra slutsatsen att återfödelse är en allmän lag.

Det kan hända, emellertid, att hela vår civilisation är byggd på en missuppfattning av människan. De tragiska förhållanden som råder på denna planet kanske beror på att människan inte har identifierat sig själv, inte igenkänt sig själv som ett odödligt väsen i en meningsfull rad av inkarnationer, vilkas syfte är att mentalt utveckla henne till allt högre höjder.

Vår okunskap om människan är stor.

Sven Magnusson

L. L. LESHAN (Forts.)

med kosmos än vi har accepterat. Vidare är detta "mer" av ett helt annat slag än det som vi äger kännedom om. Vi har data, och de är starka och tydliga. Men de **kan inte** finnas om människan bara är vad vi har trott henne vara. Om hon endast vore kött och ben, om hon fungerade på samma slags princip som en maskin, om hon verkligen vore så skild från andra människor som vi har trott, vore det omöjligt för henne att göra sådana saker som vi vet att hon

ibland gör.

ESP:s "omöjliga fakta" berättar för oss om en del av människan, som länge varit gömd mitt i legend, konst, dröm, myt och mysticism och som våra utforskare av verkligheten under de senaste 90 åren har vetenskapligt bevisat. Vi har åtminstone lärt oss att människan är mycket mer än hon synes vara, mer än den materialistiske filosofen någonsin har föreställt sig, att hon står i förbindelse med andra människor och universum på ett sätt som vi ännu

inte förstår men som lyder helt andra lagar än sinnena, och att hennes avskildhet från andra och ensamhet i världen är, åtminstone delvis, en illusion.

Den vetenskapliga psykiska forskningen visar på en ny människosyn, ett nytt sätt att uppfatta andra och oss själva, och på en kunskap att det är mer med människan än våra gamla föreställningar lät oss tro. Och här ligger ESP:s verkliga betydelse.

Från ASPR Newsletter, New York.